

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.007 van 15 februari 2012
in de zaak A. 196.170/XIV-33.219**

In zake : Alfons VAN DEN ABBEELE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom Peeters
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Financiën
met kantoren te 1030 Brussel
Rechtskundige Dienst van de FOD Financiën
North Galaxy – Toren B – 26ste verdieping
Koning Albert II-laan 33, bus 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 april 2010, strekt tot de
nietigverklaring van:

- het niet nader bekend gemaakt besluit van niet nader bekend gemaakte datum tot het opstarten van een selectieprocedure voor de functie van Administrateur Particulieren bij de FOD Financiën zoals ten uitvoer gebracht via SELOR door publicatie in het Belgisch Staatsblad van 2 april 2010 van de selectieprocedure en de deelnemingsvoorwaarden;
- de daarmee verbonden weigering tot bekendmaking aan verzoeker van de vacantverklaring van deze functie met het oog op de hernieuwing ervan en
- de daarmee verbonden weigering de mandaatfunctie van Administrateur Particulieren voor de FOD Financiën in hoofde van de verzoeker te hernieuwen zonder selectieprocedure.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 206.441 van 6 juli 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2011.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Peeters die verschijnt voor de verzoekende partij, en Inspecteur Jan De Vleeschouwer die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker is ambtenaar bij de FOD Financiën en werd bij koninklijk besluit van 4 april 2003 benoemd als houder van de managementfunctie N-2 Administrateur Particulieren.

In de loop van 2004 wordt hij geschorst in het belang van de dienst omdat hij in de pers in opspraak is gekomen. De verzoeker dient hiertegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in en een vordering tot gewone schorsing. Beide vorderingen werden afgewezen door de arresten 133.159 van 28 juni 2004, respectievelijk 136.167 van 18 oktober 2004. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen bij arrest nr. 187.735 van 5 november 2008 op grond van het feit dat de verzoeker na een negatief auditoraatsverslag de zaak niet verder zette.

Op 8 november 2005 deelt de procureur-generaal aan de verwerende partij mee dat de verzoeker is verwezen naar de correctionele rechtbank uit hoofde van afpersing, oplichting, misbruik van vertrouwen en gekwalificeerde heling.

Ingevolge deze verwijzing beslist de minister van Financiën bij besluit van 28 maart 2006 om verzoekers wedde met ingang van die datum met één vijfde te verminderen tijdens de duur van de voorlopige schorsing. De verzoeker dient daartegen beroep in bij de Raad van Beroep voor Opperambtenaren maar deze adviseert unaniem voor het behoud van de maatregel.

Bij vonnis van 25 oktober 2006 wordt de verzoeker strafrechtelijk veroordeeld voor de voormelde feiten. Hij tekent er beroep tegen aan.

Op 17 april 2009 wordt de verzoeker opnieuw uitgenodigd voor een voorafgaand verhoor in het kader van een nieuwe schorsing in het belang van de dienst, nu in zijn hoedanigheid van auditeur-generaal, dienstchef, die wordt opgestart ingevolge zijn veroordeling bij vonnis van 25 oktober 2006 en de nog hangende beroepsprocedure. In deze brief wordt er op gewezen dat er op 30 april 2009 een einde komt aan zijn mandaat van Administrateur Particulieren. Wanneer de verzoeker daar zijn verwondering over uitdrukt omdat hij nooit is geëvalueerd

antwoordt de verwerende partij hem op 23 april 2009 dat de beëindiging van zijn mandaat van rechtswege gebeurt in toepassing van artikel 20 van het koninklijk besluit van 29 oktober 2001 betreffende de aanduiding en de uitoefening van de managementfuncties in de federale overheidsdiensten en de programmatorische overheidsdiensten. Tevens wijst zij de verzoeker op de inhoud van artikel 18,§9 van het voormelde besluit waarin wordt gesteld dat indien de houder van een managementfunctie geen eindevaluatie heeft bekomen, hem van rechtswege de evaluatie “voldoende” wordt toegekend.

Nadat de verzoeker op 11 mei 2009 is gehoord door het directiecomité wordt hij bij ministerieel besluit van 11 mei 2009 in zijn hoedanigheid van auditeur-generaal, dienstchef in het belang van de dienst geschorst met ingang van 11 mei 2009.

Op 17 maart 2010 spreekt het hof van beroep de verzoeker volledig vrij van de feiten waarvoor hij strafrechtelijk werd vervolgd. Bij brief van 19 maart 2010 vraagt de verzoeker aan de verwerende partij de schorsing te willen opheffen en hem te bevestigen in zijn mandaat van Administrateur Particulieren.

In het Belgisch Staatsblad van 2 april 2010 verschijnt de oproep tot de kandidaten voor een selectie van Administrateur Particulieren. Op 8 april 2010 dient de verzoeker zijn kandidatuur in.

Bij besluit van 21 juni 2010 trekt de minister van Financiën de schorsing in het belang van de dienst van de verzoeker in met ingang van 1 juli 2010. De tijdens de schorsing ingehouden wedde werd hem terugbetaald en hij ontving ook de re-integratietoelage die voorzien is voor mandaathouders wiens mandaat niet wordt verlengd.

In de brief van 21 juni 2010 waarmee hem het intrekingsbesluit wordt meegedeeld, wordt hem gevraagd zich op 1 juli 2010 terug aan te bieden op de administratie teneinde het departement te re-integreren. Volgens de verzoeker heeft hij evenwel nog geen nieuwe opdracht gekregen en vervult hij momenteel nog de opdrachten van de Administrateur Particulieren.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. Ratione materiae.

4.1.1. Het is de verwerende partij niet duidelijk welke beslissing de verzoeker bedoelt met de tweede bestreden beslissing. Zij stelt dat het nergens is voorgeschreven dat de verzoeker op een bijzondere wijze in kennis zou moeten gesteld worden van de vacantverklaring van een managementfunctie met het oog op de hernieuwing ervan, zodat de impliciete weigering om een dergelijke akte te nemen dan ook niet het voorwerp kan uitmaken van een annulatieprocedure voor de Raad van State.

4.1.2. De verzoeker verduidelijkt dat in de mate hij aanspraak kon maken op een hernieuwing van zijn mandaat er geen nieuwe selectieprocedure moest worden opgestart. Volgens hem veronderstelt dat evident dat hij kennis krijgt van het feit dat de verwerende partij de mandaatfunctie wil verder zetten door een vacantverklaring.

Beoordeling

4.1.3. Het is inderdaad niet duidelijk welke beslissing de verzoeker bedoelt met zijn tweede voorwerp. Indien de verwerende partij, zoals in casu, het mandaat opnieuw vacant verklaart met een selectieprocedure dan houdt dit uiteraard in dat zij ze niet zonder selectieprocedure zal verlengen en dan houdt de bekendmaking van de vacantverklaring met selectieprocedure (eerste bestreden beslissing) uiteraard meteen impliciet de bekendmaking in van de weigering van de overheid om de mandaatfunctie te verlengen zonder selectieprocedure. Daarmee is alles bekendgemaakt, zodat niet valt in te zien waarop het tweede voorwerp kan slaan.

De exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4.2. Gebrek aan belang.

4.2.1. Volgens de verwerende partij mist de verzoeker het vereiste belang om de eerste bestreden beslissing, nl. het opstarten van de selectieprocedure voor het begeven van het vacant geworden mandaat van Administrateur Particulieren te laten (schorsen en) vernietigen. Zij stelt dat aan de verzoeker bij brief van 23 april 2009 werd meegedeeld dat hem van rechtswege de vermelding “voldoende” werd toegekend, maar dat de verzoeker deze evaluatievermelding “voldoende” niet heeft bestreden zodat deze definitief is en hij bijgevolg niet meer voldoet aan de in artikel 25 van het reeds genoemde koninklijk besluit van 29 oktober 2001 gestelde voorwaarde om in aanmerking te komen voor een vernieuwing van zijn mandaat zonder opnieuw een selectieprocedure te moeten doorlopen.

Ook stelt de verwerende partij dat de Raad van State niet bevoegd is om de impliciete weigering tot hernieuwing van de mandaatfunctie ten aanzien van de verzoeker zonder selectieprocedure te vernietigen. Immers bestaat er voor de verwerende partij geen rechtsplicht om het mandaat zonder selectieprocedure opnieuw toe te wijzen aan de verzoeker nu deze niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 25 van het voornoemde koninklijk besluit van 29 oktober 2001.

4.2.2. In verband met de eerste bestreden handeling, nl. de beslissing om een nieuwe selectie voor Administrateur Particulieren op te starten, stelt de verzoeker dat de verwerende partij zich niet kan beroepen op een exceptie die zij zelf heeft gecreëerd door de verzoeker te schorsen in het belang van de dienst. Zij kan hem geen gebrek aan belang tegenwerpen nu zij eerder inriep dat de schorsing van de verzoeker hem niet ten kwade zou worden geduid voor zijn evaluatie. Hij stelt verder dat de brief van 23 april 2009 niet de mededeling is van een evaluatiebeslissing, maar wel de mededeling van de reden waarom er geen evaluatie plaatsvindt. Het is dus geen rechtshandeling die voor de Raad van State kan worden aangevochten. Bijgevolg kan hem niet worden tegengeworpen dat hij zou nagelaten hebben deze beslissing aan te vechten.

Met betrekking tot het derde voorwerp stelt de verzoeker dat de verwerende partij erkent dat er een rechtsplicht zou bestaan indien hij de eindvermelding “zeer goed” zou hebben gekregen. Het is evenwel juist door toedoen van de verwerende partij dat dit niet het geval is en bijgevolg kan zij dat niet tegen hem inroepen.

Beoordeling

4.2.3. Uit de feitelijke omstandigheden van de zaak blijkt dat de verzoeker de nietigverklaring vordert van de beslissing om een nieuwe selectieprocedure voor de functie van Administrateur Particulieren bij de FOD Financiën op te starten in zoverre dit de weigering inhoudt de mandaatfunctie van Administrateur Particulieren voor de FOD Financiën in zijn hoofde te hernieuwen zonder selectieprocedure. De verzoeker heeft er immers geen belang bij het opstarten van de selectieprocedure op zich te zien vernietigen daar dit hem een kans geeft om het mandaat opnieuw te verwerven. Het eerste en het derde voorwerp moeten daarom samen gelezen worden. De verzoeker geeft geen kritiek op deze lezing van het voorwerp die ook reeds in de kortgedingprocedure was geformuleerd. Bijgevolg mag er van uit gegaan worden dat deze lezing correct is.

Uit de bepalingen van het koninklijk besluit van 29 oktober 2001 betreffende de aanduiding en de uitoefening van de managementfuncties in de federale overheidsdiensten en de programmatorische overheidsdiensten blijkt dat een mandaat in elk geval van rechtswege eindigt na afloop van de zesjarige duurtijd (art. 10) (in casu was dat op 30 april 2009) maar dat er een mogelijkheid is om het mandaat te verlengen zonder opnieuw een selectieprocedure te moeten inrichten. Daartoe is evenwel vereist dat de titularis van het afgelopen mandaat als “zeer goed” werd geëvalueerd voor de uitoefening van dat mandaat (art. 25). Artikel 18, §9 van het voornoemde besluit voorziet dat indien de mandaathouder geen eindevaluatie heeft bekomen op de einddatum van het mandaat hem van rechtswege de evaluatie “voldoende” wordt toegekend.

Het is deze situatie die zich in casu heeft voorgedaan. Aan de verzoeker, die gedurende bijna 5 van de 6 jaar dat zijn mandaat liep preventief

geschorst was geweest (zijn mandaat liep vanaf 1 mei 2003 en hij werd geschorst met ingang van 7 juni 2004.), werd geen eindevaluatie toegekend en bijgevolg bekwam hij uit hoofde van de bepaling van artikel 18,§9 automatisch de beoordeling “voldoende” op de einddatum van zijn mandaat, dus op 30 april 2009. Dit werd hem ook in voldoende duidelijke bewoordingen meegedeeld in de brief van 23 april 2009. De verzoeker wist dus dat hem op 30 april 2009 van rechtswege de eindevaluatie “voldoende” zou worden toegekend.

De verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij geen annulatieberoep kon indienen tegen het feit dat hem geen eindevaluatie werd toegekend omdat dit van rechtswege gebeurde en dit om die reden geen voor vernietiging vatbare handeling is. Van rechtswege betekent niet, ten minste niet in casu, dat de beslissing voortvloeit uit de wet, wel dat het om een gebonden bevoegdheid gaat.

Op 23 april 2009 werd aan de verzoeker meegedeeld dat hem van rechtswege de beoordeling “voldoende” zal worden toegekend nu hij niet werd geëvalueerd tijdens zijn mandaat. De verzoeker heeft die beoordeling “voldoende” niet bestreden en ook in het onderhavige verzoekschrift doet hij dit niet. Vanaf dat moment wist de verzoeker dus, zoals reeds gezegd, dat hij bij de beëindiging van zijn mandaat, zijnde 30 april 2009, van rechtswege de beoordeling “voldoende” zou bekomen. De verzoeker had die individuele beslissing kunnen bestrijden. Hij had kunnen bestrijden dat hij niet daadwerkelijk werd geëvalueerd over zijn mandaat en dat hem bijgevolg de eindevaluatie “voldoende” werd toegekend. Deze beslissingen zijn bijgevolg definitief geworden. Vermits zijn mandaat aldus op definitieve wijze is afgesloten met een beoordeling “voldoende” kan de verwerende partij, gelet op artikel 25 van voormeld koninklijk besluit verzoekers mandaat niet verlengen zonder een nieuwe selectie en kan hij aldus niet meer bekomen hetgeen hij met het onderhavige beroep beoogt. Dit zou kunnen doen besluiten dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep.

Evenwel betwist de verzoeker in zijn enig middel dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met het geval van een mandaathouder die de eindbeoordeling “voldoende” heeft bekomen. Mocht dit middel gegrond zijn dan

zou de exceptie niet opgaan. Het middel moet dus eerst onderzocht worden. De exceptie is aldus verbonden met de grond van de zaak.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

5.1. De verzoeker voert aan dat de bepalingen van artikel 1 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 en van artikel 25 van het reeds meermalen genoemde koninklijk besluit van 29 oktober 2001 werden geschonden.

Hij betoogt dat er overeenkomstig het voornoemde artikel 1 slechts een einde kan worden gesteld aan zijn positie in de uitdrukkelijk voorziene gevallen en dat een schorsing daaraan geen afbreuk doet.

Indien het zo is dat hij geen eindevaluatie heeft bekomen dan is dat niet zomaar, zo stelt hij, maar wel het gevolg van de fout van de verwerende partij die hem heeft geschorst en die geen evaluatieprocedure heeft gevoerd. Dergelijke situatie kan niet gelijkgesteld worden met een evaluatie “voldoende”. Hij wijst er op dat de verwerende partij en de Raad van State reeds hebben gesteld, in het kader van de kortgedingprocedure die door hem tegen zijn eerste schorsing was ingesteld, dat de schorsing hem niet ten kwade zou worden geduid bij de evaluatie.

Hij wijst er op dat hij intussen is vrijgesproken en dat de schorsing dus moet worden opgeheven maar dat de verwerende partij tot nog toe geen gevolg heeft gegeven aan zijn verzoek dienaangaande. Doordat de verwerende partij de functie nu vacant verklaart dreigt hij alsnog te worden voorbij gegaan terwijl hij geen kans heeft gekregen om een normale evaluatie te doorlopen en zonder evaluatie aanspraak te maken op de hernieuwing van zijn mandaat.

5.2. De verwerende partij leest het middel aldus dat de verzoeker aanvoert dat hem de kans had moeten gegeven zijn, via de mededeling van de vacantverklaring, om zich kandidaat te stellen voor het vacant geworden mandaat van Administrateur Particulieren teneinde aanspraak te maken op een hernieuwing van dat mandaat.

Zij antwoordt dat artikel 25 toelaat dat er een selectieprocedure zou worden georganiseerd zelfs in het geval een uittredend manager de eindvermelding “zeer goed” bekwam. Het is immers denkbaar, zo stelt zij, dat deze niet meer zou geïnteresseerd zijn om het mandaat nog verder op te nemen. Zij meent uit het arrest nr. 121.042 van de Raad van State van 26 juni 2003 te kunnen afleiden dat de verzoeker trouwens voordien al had blijk gegeven dat hij andere aspiraties heeft. Verder meent zij dat artikel 25 toelaat dat zelfs indien de uittredende manager in aanmerking zou komen voor een verlenging van zijn mandaat er een nieuwe selectieproef zou worden georganiseerd.

Evenwel heeft de verzoeker definitief de vermelding “voldoende” bekomen zodat hij geen aanspraak kan maken op een vernieuwing van zijn mandaatfunctie zonder selectieprocedure.

De uitspraak gedaan in een vorige beroepsprocedure dat zijn schorsing in het belang van de dienst geen enkele invloed mag hebben op zijn evaluatie is niet relevant, zo stelt de verwerende partij nog, daar die schorsing er haar niet heeft toe gebracht de verzoeker negatief te beoordelen. De beoordeling die hem werd toebedeeld gebeurde van rechtswege in toepassing van artikel 18,§9.

Zij merkt nog op dat de regelmatigheid van de schorsing niet meer in vraag kan worden gesteld en dat deze trouwens werd ingetrokken omdat er een definitieve uitspraak was tussengekomen in de strafprocedure en niet omdat de schorsing onregelmatig zou zijn geweest.

5.3. De verzoeker betwist in zijn memorie van wederantwoord de lezing die de verwerende partij aan het artikel 25 geeft. Hij stelt dat uit die bepaling juist voortvloeit dat wanneer de houder van een managementfunctie een eindvermelding “zeer goed” krijgt hij automatisch een nieuw mandaat krijgt. Trouwens, zo betoogt hij, is het onjuist dat hij andere aspiraties heeft dan het verder zetten van het mandaat van Administrateur Particulieren. Indien hij de procedure die hij was begonnen tegen de benoeming van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën niet heeft voortgezet dan is dat juist omdat hij intussen de aanstelling tot Administrateur Particulieren had bekomen. Het is dus, anders dan de verwerende partij beweert, geen bewijs van andere aspiraties,

maar juist van het laten vallen van andere aspiraties om het mandaat van Administrateur Particulieren te kunnen opnemen.

De verzoeker stelt verder dat de schorsing inderdaad werd ingetrokken maar dan wel pas nadat hij zich had gericht tot de Raad van Beroep voor Opperambtenaren en daarbij ging het “enkel om een intrekking van de schorsing op papier maar niet in de praktijk”.

Beoordeling

5.4.1. Artikel 1 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel bepaalt: “Rijksambtenaar is elkeen die, in vast verband, zijn diensten aan een rijksbestuur verleent. De rijksambtenaar bevindt zich in een rechtspositionele positie waaraan slechts een einde kan worden gemaakt in de gevallen waarin dit besluit voorziet”.

Deze bepaling heeft duidelijk de gevallen op het oog waarin een einde kan worden gesteld aan het statutaire dienstverband en niet de gevallen waarin binnen het statutaire dienstverband wijzigingen kunnen worden aangebracht.

In casu wordt er geen einde gesteld aan verzoekers statutaire positie, hij blijft nog steeds statutair ambtenaar. Er wordt zelfs helemaal geen einde gesteld aan een rechtspositie. Immers is zijn mandaat van rechtswege beëindigd. Het middel is dus niet gegrond in zoverre het de schending van het voornoemde artikel 1 aanvoert.

5.4.2. De verzoeker voert in zijn middel eigenlijk aan dat er ten onrechte is gehandeld derwijze dat hem de mogelijkheid is ontzegd om, zonder nogmaals een selectieprocedure te moeten doorlopen, opnieuw aangesteld te worden in het mandaat van Administrateur Particulieren. Deze handelwijze is onregelmatig omdat hem op onrechtmatige wijze geen eindevaluatie is toegekend daar de verwerende partij hem onterecht heeft geschorst en hem also onterecht een eindevaluatie heeft onthouden. Deze lezing van verzoekers middel werd aangenomen in voormeld tussenarrest nr. 206.441 van de Raad van State. Nu de

verzoeker in zijn memorie van wederantwoord deze lezing evenmin betwist mag worden verondersteld dat zij overeenkomt met hetgeen de verzoeker heeft bedoeld.

5.4.3. De verzoeker kan niet ontvankelijk aanvoeren dat hij op foutieve wijze werd geschorst in het belang van de dienst. De eerste schorsing die hem werd opgelegd bij ministerieel besluit van 4 april 2003 heeft hij bestreden voor de Raad van State maar dit beroep heeft niet tot de vernietiging geleid. Omdat de verzoeker het geding niet meer had voortgezet nadat er een voor hem nadelig auditorsverslag was opgemaakt werd de afstand van het geding vastgesteld. Deze schorsingsbeslissing is dan ook definitief geworden en de verzoeker kan om die reden niet meer aanvoeren dat ze onregelmatig is geweest. De tweede schorsing, die werd opgelegd bij besluit van 11 mei 2009, dat door de verzoeker op 14 mei 2009 voor gezien werd getekend, werd door hem evenmin bestreden en is bijgevolg eveneens definitief. Deze beslissingen zijn besluiten met individuele draagwijdte en hun eventuele onregelmatigheid kan dus evenmin worden aangevoerd als middel of argument tegen een latere beslissing. De verzoeker kan dus niet terecht stellen dat hem op een onrechtmatige wijze een eindevaluatie is onthouden omdat hij onterecht werd geschorst. Het is trouwens niet omdat een voorlopige schorsing niet leidt tot een tuchtprocedure dat ze onregelmatig is opgelegd. Het is een soort bewarende maatregel die geenszins vooruitloopt op de schuld van de betrokkene. Indien hem geen “normale” eindevaluatie werd toegekend is dit omdat hij zijn mandaat gedurende het grootste gedeelte van zijn looptijd niet heeft kunnen uitoefenen en niet, tenminste dat blijkt nergens uit, omdat men hem als ambtenaar die lange tijd geschorst was, geen evaluatie “zeer goed” waardig achtte. De verzoeker kan dus niet terecht voorhouden dat zijn toestand niet kan worden gelijkgesteld met het geval van een mandaathouder die de eindbeoordeling “voldoende” heeft bekomen. Om dezelfde reden kan het middel er niet toe leiden te besluiten, daargelaten de vraag of de verzoeker de onregelmatigheid van de hem toegekende evaluatie nog kan aanvoeren, te besluiten dat de hem toegekende evaluatie “voldoende” onregelmatig zou zijn.

In zijn laatste memorie stelt de verzoeker nog dat de regel dat een niet-beoordeelde mandaathouder van rechtswege de beoordeling “voldoende”

bekomt pas werd ingevoerd in de loop van zijn mandaat en dat het daarom niet op hem zou kunnen toegepast worden. Het voormelde koninklijk besluit van 24 mei 2006 dat de desbetreffende regel heeft ingevoerd bevat echter geen overgangsbepaling die de lopende mandaten aan de toepassing van die regel onttrekt.

Het enig middel moet worden verworpen.

5.4.4. Het voorgaande leidt dan ook logischerwijs tot het besluit dat de verwerende partij terecht rekening kon houden met het feit dat verzoekers mandaat niet werd afgesloten met een eindevaluatie “zeer goed”, maar wel met een eindevaluatie “voldoende” en dat zij bijgevolg gelet op het voornoemde artikel 25 van het koninklijk besluit van 29 oktober 2001 betreffende de aanduiding en de uitoefening van de managementfuncties in de federale overheidsdiensten en de programmatorische federale overheidsdiensten, zijn mandaat niet kon verlengen zonder selectieprocedure. Bijgevolg is de exceptie van gebrek aan belang gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 15 februari 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen